

Pulaski Policy Papers

No. 1/07
9 X 2007

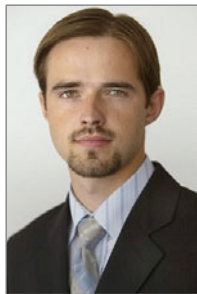
www.pulaski.pl

Komentarz Międzynarodowy Pułaskiego

Warsaw, Poland

Szanowni Państwo!

Z ogromną przyjemnością przesyłamy pierwszy numer Komentarza Międzynarodowego Pułaskiego (KMP). Jest to cykliczne opracowanie w formie zwięzłej analizy wybranych zagadnień z zakresu polityki międzynarodowej, gospodarki światowej jak również bieżących wydarzeń w polskiej polityce. Autorami poszczególnych analiz są stali współpracownicy Fundacji oraz inne osoby chcące udostępnić jeszcze niepublikowane opracowania. W pierwszym numerze Komentarza zapraszam do lektury opracowania pt. **"Paradoksy polskiej polityki zagranicznej: Polska w UE – krzykliwy gracz czy twardy negocjator?"**

Osoby zainteresowane współpracą zachęcam do kontaktu z Redaktorem KMP Panią Joanną Kamińską. Jednocześnie zachęcam tych z Państwa, którzy jeszcze nie zasubskrybowali newslettera Fundacji, aby to uczynili na stronie www.pulaski.pl Wówczas będą Państwo regularnie otrzymywali nasz Komentarz jak i biuletyn nt bieżących działań podejmowanych przez Fundację.

Serdecznie zapraszam do lektury Komentarza oraz do współpracy!

Zbigniew Pisarski - Prezes Zarządu Fundacji im. Kazimierza Pułaskiego
zpisarski@pulaski.pl

* * * * *

Drodzy Czytelnicy!

Fundacja im. Kazimierza Pułaskiego od dłuższego czasu realizuje liczne inicjatywy z zakresu polskiej polityki zagranicznej. Publikując Komentarz Międzynarodowy Pułaskiego mamy nadzieję włączyć się w dyskusje dotyczącą nie tylko miejsca Polski w świecie, ale również poruszyć zagadnienia związane z szerszą tematyką międzynarodową. Komentarz Międzynarodowy Pułaskiego będzie publikowany na naszych stronach internetowych oraz przesyłany e-mailem raz w miesiącu, zarówno w języku polskim jak i angielskim. Osoby zainteresowane współpracą z Fundacją zachęcam do skontaktowania się ze mną celem określenia zasad współpracy.

Joanna Kamińska - Redaktor Naczelna Komentarza Międzynarodowego Pułaskiego
jkaminska@pulaski.pl

Ladies and Gentlemen!

It is with great pleasure that I present to you the first issue of the Pulaski Policy Papers (PPP), which is a series of concise analyses devoted to questions of foreign policy, global economy and current developments in Polish politics. The authors of the PPP's analysis are leading researchers working for the Foundation; but also other experts willing to circulate their unpublished papers. In the first issue of the Pulaski Policy Papers I invite you to read a very interesting analysis entitled **"Polish foreign policy paradoxes: Poland in the EU - noisy player or hard negotiator?"**

All individuals interested in cooperating with us are warmly encouraged to contact the Chief Editor of the PPP - Ms. Joanna Kamińska. I also invite those of you who have not yet had a chance to subscribe the Pulaski Foundation Bulletin, to do so at our website www.pulaski.pl This will allow you to receive on regular basis not only the Pulaski Policy Papers, but also information on the current initiatives undertaken by the Pulaski Foundation.

I hope you will enjoy reading the Pulaski Policy Papers and I look forward to future cooperation.

Zbigniew Pisarski
President of the Board
Casimir Pulaski Foundation
zpisarski@pulaski.pl

* * * * *

Dear Readers!

For a long time now the Casimir Pulaski Foundation has been implementing initiatives related to the Polish foreign policy issues. By launching the Pulaski Policy Papers series we hope to contribute to the ongoing discussion on the place of Poland in world affairs, but also on wider issues of international significance.

The Pulaski Policy Papers will be published on our website and sent by e-mail on a monthly basis, both in Polish and English. Those interested in contributing to the PPP are asked to contact with me directly.

Joanna Kamińska
Chief Editor of the Pulaski Policy Papers
jkaminska@pulaski.pl

Paradoksy polskiej polityki zagranicznej: Polska w UE – krzykliwy gracz czy twardy negocjator?

Joanna Kamińska

Kierunek oraz charakter polskiej polityki zagranicznej to obecnie bardzo modny i szeroko dyskutowany temat w Unii Europejskiej. Jedną z przyczyn wzmożonej dyskusji dotyczącej polskiej polityki zagranicznej, może być to, iż trzy lata po wstąpieniu do Unii Europejskiej, będąc głęboko zaangażowanym w wiele organizacji międzynarodowych, Polska wciąż wydaje się nie wiedzieć, gdzie się umiejscowić na arenie europejskiej i światowej.

Nadszedł czas by Polska odpowiedziała sobie na pytanie czy chce być najmniejszym krajem z największych w UE, największym z najmniejszych czy może chce być pomostem, między Zachodem i Wschodem, a może chciałby obrać jeszcze inną drogę? Każda z tych wizji wymagałaby szerszej i długoterminowej strategii, aby móc udowodnić partnerom z UE jakie są cele Polski, w UE i poza nią.

Jest oczywistym, iż Polska chce zyskać mocną pozycję w UE, ale wydaje się jeszcze nie wiedzieć że siła nie ogranicza się tylko do weta czy liczby głosów, ale polega przede wszystkim na strategiach, dyskretnej i umiejętnej dyplomacji i dyskusjach w trakcie obiadów i kolacji w różnych stolicach Europy. Aby być silniejszym i osiągać cele w ramach UE, Polska musi przestrzegać tych niepisanych zasad, zamiast je negocjować.

Jakie są cele polskiej polityki zagranicznej? Czyli teoria a praktyka.

Cele polskiej polityki zagranicznej mogą się wydawać niejasne dla obserwatorów z zewnątrz, jako że Polska deklaruje jednocześnie bycie aktywnym i odpowiedzialnym graczem, popierającym wzmocnioną współpracę w zakresie polityki zewnętrznej, i równocześnie wierzy, że oznacza to przestrzeganie zasady: nic o nas, bez nas, co zaprzecza koncepcji głębszej i zinstytucjonalizowanej współpracy w obszarze Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa (WPZiB).

Bezpieczeństwo energetyczne jest priorytetem i głównym celem polskiej dyplomacji zgodnie z expose Minister Spraw Zagranicznych Anny Fotygi z 11 maja 2007¹, i Polska wprowadziła tę koncepcję w życie

¹ expose Minister Spraw Zagranicznych Anny Fotygi z 11 maja 2007 Polski Sejm www.msz.gov.pl [12.05.07].

skupiając się na kwestiach energetycznych, w szczególności na poziomie grup roboczych (UE, Polska, Ukraina, grupa energetyczna). Polska optuje za zróżnicowaniem południowych i wschodnich sąsiadów w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa, jako że jest wiele wątpliwości dotyczących relacji ze wschodnimi partnerami w tej strukturze, ale ta kwestia wydaje się nie być wystarczająco forsowana w UE i na dalszym planie, w porównaniu z polityką energetyczną. Polska jest w bardzo trudnej pozycji, gdyż jej działania w tym regionie poddane są szerszej, międzynarodowej dynamice, gdzie kluczowi, światowi gracze starają się uzyskać wpływy. Dlatego też, polskie możliwości są ograniczone, ale dobra strategia pomogłaby najlepiej wykorzystać fakt równoczesnego przynależenia do UE i regionu wschodniego.

Cele strategicznej polityki zagranicznej obejmują dalsze poszerzenie UE o partnerów ze wschodniej i południowej Europy, takich jak Ukraina, Mołdawia i Chorwacja, ale także Turcja, i utworzenie Wschodniej Polityki UE (ENP) wraz z konsekwentną polityką w stosunku do Rosji.

Jednakże Polska nie zdołała wypracować europejskiej zgody wobec polityki wschodniej w czasie najbardziej „przyjaznych Wschodowi” prezydencji: niemieckiej i fińskiej. Polski głos w debacie nad Europejską Polityką Sąsiedztwa Plus był słyszalny², jednak nie na tyle by znacząco zmienić politykę UE wobec wschodnich sąsiadów w trakcie niemieckiej Prezydencji sugerując się polskimi propozycjami. Nie ulega wątpliwości, że na poziomie grup roboczych, polscy dyplomaci aktywnie uczestniczyli w tej debacie, za co zresztą są chwaleni przez swoich europejskich kolegów, ale sukcesy i pomysły na poziomie roboczym, nie zostały wprowadzone w życie przez kluczowych Polskich decydentów. Będzie trudno rozwinąć nowe pomysły, ze śródziemnomorskimi prezydencjami Portugalii, Słowenii (styczeń 2008) i Francji (lipiec 2008).

Polska nie wypracowała spójnej polityki wobec Rosji. Polskie weto w sprawie mandatu negocjacyjnego UE-Rosja nie było wycelowane w Rosję – ale w samą UE. To, czego chciała Polska to deklaracja solidarności, dowodząca, że Polska jest równym członkiem UE i Rosja nie osiągnie nic grając tylko z potęgami UE: Francją i Niemcami.

Polska potrzebuje bardzo racjonalnej i odpowiedzialnej polityki w stosunku do Rosji w momencie odrodzenia

² Polska zaprezentowała swoją wizję nowego wymiaru Wschodniego w *European Neighbourhood Policy – Eastern Dimension and EU-Ukraine. Food for thought – Polish proposals* we wrześniu 2006, *Kempe Iris European Neighbourhood Policy and beyond the priorities of the German presidency in International Issues and Slovak Foreign Policy Affairs* Vol. XVI no. 1/2007 pages 34-57.

jej potęgi. Ta polityka powinna być wypracowana przez najlepszych polskich ekspertów i dyplomatów oraz przedyskutowana z europejskimi partnerami. Jest zrozumiałe, że w relacjach z Rosją Polska oczekuje wsparcia UE i NATO, ale musi być jasne, jaką strategią Polska przyjmuje wobec tego sąsiada?

Brak kluczowej zmiany w relacjach UE z Białorusią w ciągu ostatniego roku, wraz z brakiem wsparcia UE podczas kryzysu ukraińskiego wskazują, że Polska nie do końca spełnia oczekiwania UE jako państwo, które ma kształtować konstruktywny porządek wschodni. Nie ulega wątpliwości, że zostało zrobionych wiele małych kroków w związku z Białorusią i Ukrainą; podkreślając tu niezastąpioną wręcz rolę polskich przedstawicieli w Parlamencie Europejskim. Ale oczekiwania UE co do polskiego zaangażowania w te kwestie wydają się dużo większe. Polsce udaje się podtrzymać zainteresowanie Ukrainą i Białorusią w UE, ale wszelkie starania polskiej dyplomacji powinny być czynione aby zaprezentować polską umiejętność wpływania na politykę wschodnią w większej skali, szczególnie że Polska jako bardzo wpływowy gracz w regionie i potencjalny duży gracz UE jest w stanie to zrobić. Chociażby próbując wykorzystać forum krajów Grupy Wyszehradzkiej lub Trójkąta Weimarskiego.

Ciągła obecność kwestii białoruskich i ukraińskich w agendzie europejskiej, jest w dużej mierze sukcesem Polski, ale dalsza współpraca z partnerami z UE, nie tylko na poziomie roboczym ale także na poziomie wyższej dyplomacji mogłaby pomóc w zwiększeniu wpływów w ramach UE i powstania Wymiaru Wschodniego. Kwestia wypracowania Wymiaru Wschodniego czy perspektywy członkostwa dla Ukrainy, jest związana z zagadnieniem obsadzenia placówek dyplomatycznych w krajach europejskich doskonałą kadrą, aby móc przekonywać partnerów o potrzebie realizacji tych postulatów. Problem kształtowania polityki UE na wschodzie, wiezie się z kwestią jakości dyplomacji, oraz zaangażowaniu tych najlepszych w kształtowanie polityki wschodniej wewnątrz UE. Polska powinna skutecznie wspierać kandydatury polskich obywateli na wysokie stanowiska eksperckie w Europejskim korpusie urzędniczym, gdyż to właśnie oni najlepiej strzegą polskiego interesu narodowego.

Solidarność UE w kwestii rosyjskiego embargo jest faktem; także bezpieczeństwo energetyczne zostało uznane jako jedna z ważniejszych kwestii UE, teraz jest czas, aby bardziej się zaangażować w budowę UE jako silnego światowego gracza. Uzyskawszy status ekspertów w kwestiach wschodnich i międzynarodowych, jednocześnie oczekiwania i zachęty ze strony UE, aby włączyć się do zagranicznej polityki rozwoju, stratą jest niewykorzystanie tych zasobów. Największym wyzwaniem dla Polski wydaje się posiadanie wystarczająco dużo wpływów, aby

„przepchnąć” polskie preferencje na arenie UE. Dlatego niezbędna jest jasna strategia na temat, czego Polska pragnie i jak chce to osiągnąć?

Problem spójnej polityki zagranicznej i strategii polityki zagranicznej jest powiązany z problemem koordynacji polityki zagranicznej. Nasi europejscy partnerzy mogą się pogubić, kto decyduje: prezydent czy premier? Jaki jest poziom komunikacji pomiędzy różnymi kręgami decyzyjnymi w Polsce? Do kogo się zwrócić, aby uzyskać odpowiedź? Te porażki komunikacyjne na poziomie ministerialnym i misji dyplomatycznych wydają się spowalniać albo nawet blokować łączność pomiędzy Polską i innymi członkami UE.

Także wielce uznani w UE i USA polscy eksperci wydają się nie być konsultowani w ważnych politycznie decyzjach dotyczących polityki zagranicznej. Ograniczanie kręgów doradczych do dwóch lub trzech ekspertów może doprowadzić do bardzo wąskiej i jednostronnej ekspertyzy.

Tylko dobrze przygotowana strategia negocjacyjna, wraz z jasnymi celami i dobrą ekspertyzą może uzyskać poparcie i wzmocnić pozycję kraju.

Krzykliwy gracz czy twardy negocjator?

Paradoksem polskiej polityki zagranicznej jest fakt, że Polska jest zbyt słaba, aby być silnym aktorem na scenie międzynarodowej, ale także zbyt silna, biorąc pod uwagę powierzchnię i populację nowych członków UE, aby zgodzić się na wszystkie warunki zaproponowane przez UE albo inne organizacje. Brakowi środków towarzyszy rosnąca siła w ramach regionu i stąd obowiązek formowania polityki globalnej.

Polska pozycja geopolityczna, pomiędzy stabilnym Zachodem i niestabilnym i nieprzewidywalnym Wschodem niezaprzeczalnie wpływa na kierunek polskiej polityki zagranicznej. Jednakże będąc w posiadaniu ograniczonych zasobów w zakresie gospodarki i wojska³, Polska może otwarcie kontynuować swoją politykę zagraniczną przy pomocy międzynarodowych instytucji i głównie UE. UE jest szansą dla Polski na udział w kształtowaniu międzynarodowej polityki, dlatego umocnienie WPZiB jest głównie w interesie Polski.

Jako nowy członek UE Polska jest świadoma swojej ekonomicznej słabości i stawia rozwój kraju i modernizację za jedną z dewiz polityki zagranicznej,

³W porównaniu z rokiem 2006 nastąpił wzrost o 10,5% w zakresie wydatków na militaria http://www.wp.mil.pl/strona.php?idstrona=37&idn=1_5 ale rozmiary są wciąż nieporównywalne z wydatkami głównych europejskich potęg.

jak ogłosił w 2006 polski Minister Spraw Zagranicznych Stefan Meller: „jak ongiś Polska wybijała się na niepodległość, tak teraz musi się wybić na nowoczesność. Przymusza nas do tego czynnik czasu, uwarunkowany z kolei takimi elementami jak tempo wzrostu w Unii i poza nią, związana z nim międzynarodowa konkurencja ekonomiczna, w tym również w naszym regionie, oraz postęp w dziedzinie nauki i technologii. Od tego zależy będzie rola Polski w unijnym i światowym podziale pracy oraz związane z tym bezpieczeństwo ekonomiczne kraju, będące warunkiem modernizacji polskiej gospodarki oraz zapewnienia jej możliwości stałego wzrostu. To z kolei rzutować będzie na naszą pozycję w Europie i świecie oraz na nasze możliwości skutecznego, odpowiadającego interesom Polski, działania na niwie międzynarodowej.”⁴

Ekonomiczny wzrost wraz z modernizacją kraju pomógłby Polsce osiągnąć poziom reprezentowany przez główne potęgi europejskie. Kierunek polskiej polityki zagranicznej od czasu poszerzenia UE (albo nawet przed działaniami w Iraku 2003) wskazuje na pragnienie wpływu na najwyższą politykę UE. Jak argumentował Jacek Saryusz-Wolski podczas debaty na temat ciągłości i zmian w polskiej polityce zagranicznej, nadszedł już czas na wzmocnienie naszej pozycji a celami polskiej polityki zagranicznej są: „wejście do pierwszej europejskiej ligi i drugiej międzynarodowej-G8”.⁵ Osiągnięcie tych celów jest możliwe tylko przy pomocy wieloletniej strategii polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, doskonałych kadr dyplomatycznych i urzędniczych.

Co dalej?

Kluczowe wydaje się dobre przygotowanie strategii negocjacyjnej na nadchodzącą międzyrządową konferencje w Portugalii. Strategia oparta na dobrej ekspertyzie zawierałaby także opinie obywateli na temat przyszłości Europy. Według Eurobarometru 78% Polaków deklaruje, że popiera Wspólną Politykę Zagraniczną i Bezpieczeństwa UE i to stanowi najwyższy wynik spośród wszystkich krajów UE. Interesujący jest fakt, iż z poparciem w wysokości 84% dla Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony (ESDP) Polacy znajdują się wśród największych zwolenników tej polityki, przy średniej UE w wysokości 75%. Polacy popierają także Traktat Konstytucyjny

⁴ Stefan Meller, doroczne exposé, Minister Spraw Zagranicznych [http://www.msz.gov.pl/Wystapienie_Ministra_\(tekst\)_4593.html?PHPSESSID=56875120327152cdb989d8ed1ab6fa15](http://www.msz.gov.pl/Wystapienie_Ministra_(tekst)_4593.html?PHPSESSID=56875120327152cdb989d8ed1ab6fa15) [23.07.07].

⁵ Jacek Saryusz-Wolski o przyszłości polskiej polityki zagranicznej, Fundacja im. Batorego, 22 grudnia 2005 <http://www.batory.org.pl/doc/ciaglosc-i-zmiana-w-polskiej-polityce-zagranicznej.pdf> [08.05.07].

(69%)⁶ i są przeciwko antyrakietowemu systemowi obronnemu w Polsce.⁷ Decyzje podjęte przez rząd wydają się ignorować te wyniki.

Współpraca z innymi krajami, szczególnie tymi dzielącymi potrzebę istnienia wymiaru wschodniego, jest kluczowa, zgodnie z zasadą, razem możemy więcej.

Jakkolwiek główny cel powinien dowodzić, że Polska chce mieć swój udział w przyszłym rozwoju UE w stosunkach zewnętrznych i rozumieć, że mocna UE oznacza mocną Polskę i dotyczy to również Europejskiej Polityki Bezpieczeństwa i Obrony. Nadszedł czas by dowieść partnerom z UE że Polska potrafi być twardym ale konstruktywnym graczem a nie uciążliwym negocjatorem, który zawsze stawia opór.

* * * * *

Joanna Kamińska - stypendystka Towarzystwa Szkół Zjednoczonego Świata (UWC 1998-2000), absolwentka Instytutu Nauk Politycznych, Instytutu Stosunków Międzynarodowych UW (MISH) oraz Institute d'Etudes Politiques w Aix-en-Provence. Stypendystka Joseph Conrad British Chevening Scholarship 2006/2007, obecnie pisze doktorat z polskiej polityki zagranicznej i polityki zagranicznej UE w Centre for European Politics na Uniwersytecie Londyńskim (Royal Holloway College). Posługuje się językiem angielskim, francuskim, hiszpańskim, rosyjskim oraz włoskim. e-mail: jkaminska@pulaski.pl

⁶ Najnowsze ankiety według Eurobarometer 67, Wiosna 2007 dostępne na http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb67/eb67_pl_nat.pdf [17.07.07]

⁷ Artykuł Gazeta Wyborcza 17-07-2007 '55% Polaków przeciw budowie tarczy antyrakietowej w Polsce' <http://wiadomosci.gazeta.pl/Wiadomosci/1,80273,4319879.html> [19.07.07].

Polish foreign policy paradoxes: Poland in the EU - noisy player or hard negotiator?

Joanna Kamińska

The Polish foreign policy choices and behaviours have suddenly become a very fashionable subject, widely discussed in the EU and amongst the Polish neighbours.

One of the reasons for this might be that, more than 3 years after joining the EU, being deeply involved in many international organizations, Poland still seems to not know, where to place itself on the EU and world arenas.

Poland needs to find an answer to the question if it wants to be the smallest of the biggest in the EU, the biggest of the smallest or does it want to be bridge, between the West and the East?

Each of those visions would require the wider and long-term strategy, to be able to prove to EU partners what the Polish aims are, within and outside the EU.

Poland wants to gain a strong position in the EU, which is clear, but seems to not know that strength is not only about the veto or number of votes, but the most about strategies, quiet and skillful diplomacy and socialization during lunches and dinners in various capitals in Europe. To be stronger and to achieve its aims in the EU, Poland needs to follow those unwritten rules, instead of denying them.

What Polish foreign policy aims are?

Polish foreign policy aims might seem to be confusing to external observers, as Poland declares in the same time to be an active and responsible player, wishing to enforce political cooperation, and then believes that this means following the rule: nothing about us, without us, which denies the idea of deeper and institutionalized cooperation in the CFSP area.

Energy security is a priority and main objective of Polish diplomacy as defined in the expose of the Minister of Foreign Affairs Anna Fotyga on 11th of May 2007⁸, and Poland has implemented those ideas in practice focusing on energy issues, especially on the level of working groups (EU Poland Ukraine energy group). However, energy security has dominated Polish Eastern agenda, leaving many important issues (reform of the ENP) not debated on the EU arena

⁸Minister of Foreign Affairs Anna Fotyga expose 11 May 2007 Polish Sejm www.msz.gov.pl [12.05.07].

Poland opts for differentiation of the Eastern and Eastern neighbours in the ENP, as there are many doubts concerning relation with Eastern partners within this framework, but this issue seems not to be pushed enough in the EU. Poland is in a very difficult position, as it is placed in a wider international dynamics in the Eastern region, were there are different major world player trying to gain influence for themselves. The possibilities are therefore limited, but a good strategy would help to gain the most of the fact of belonging to the EU.

Strategic foreign policy aims include the further Enlargement on the Eastern and Southern European partners, such as Ukraine, Moldova and Croatia, but also Turkey, and creating Eastern Policy of the EU (ENP) together with coherent policy towards Russia.

However Poland did not managed to work out any coherent policy towards East during the most 'East friendly' Presidencies: German and Finnish. It is not understandable why Poland did not take a chance to contribute to the European Neighbourhood Policy debate and propose some constructive solutions to the EU policy on the East, as the Eastern Policy was defined as a main objective of Polish foreign policy. It is going to be difficult to develop new ideas, with Mediterranean focused Presidencies of Portugal, Slovenia (January 2008) and France (July 2008). The idea of the 'Eastern Dimension' died, as the Polish government seemed to forget about it.

There is no policy towards Russia. Polish veto on the EU-Russia negotiation mandate was not aimed at Russia - but at the EU itself. What Poland wanted was the declaration of solidarity, proving that Poland is an equal EU member and Russia is not going to achieve anything playing only with big EU powers: France or Germany.

Poland needs a very rational and responsible policy towards Russia in the moment of its power re-birth. This policy should be worked out by the best Polish experts and diplomats and discussed with European colleagues. It is understandable that in relations with Russia Poland's expects the EU and NATO support, but it needs to be clear what kind of policy Poland has.

The low progress in EU relations with Belarus, together with the lack of EU support during Ukrainian crisis demonstrate that Poland is having problems to fulfil the EU expectation of being constructive Eastern agenda shaper. With no doubts, many little steps in relations with Belarus and Ukraine have been made; highlighting here the role of the European Parliament, but the EU expectation of the Polish involvement in those issues seems to be much higher. Poland is successful in keeping the Ukraine and Belarus visible in the EU, but all efforts of Polish diplomacy should be

made to present the Polish ability to influence the Eastern policy in a larger scale, especially that Poland as a very influential player in the region and potential big EU player is able to do so.

Poland keeps Eastern relations on the agenda, but a further cooperation with EU colleagues, not only on working level but also on the level of higher diplomacy could help in increasing influence within the EU.

The EU solidarity over Russian embargo is a fact; energy security also has been recognized as one of the major issues in the EU, now it is a time to engage more in building EU as a stronger world player. Having recognized experts on the Eastern and International issues, expectations and encouragement from the EU to contribute to the foreign policy development, it is a shame not to make a use of those resources.

The biggest challenge to Poland seems to be having enough influence to bargain Polish preferences on the EU arena. That is why a clear strategy on what does Poland want and how does it want to achieve it is necessary.

The problem of coherent foreign policy and foreign policy strategy is linked with a problem of foreign policy coordination. Our European partners might be confused, who is deciding: President or Prime Minister? What is the level of communication between different decisive circles in Poland? Who to call to receive an answer? Those communication failures on the level of ministries and diplomatic missions seem to slow down or even block communication between Poland and other EU members.

Also highly recognized in the EU and US Polish experts seem not to be consulted on the major political decision concerning foreign policy. Limiting advisory circles to two or three experts might cause the situation of very narrow and one-sided expertise.

Only well prepared negotiation strategy, together with clear aims and good expertise can win support and strengthen the country position.

Noisy player or tough negotiator?

The paradox of the Polish foreign policy is that Poland is too weak to be a powerful actor on the international arena, but also too strong, considering the size and population of the new EU members, to agree on all conditions proposed by the EU or other organizations. The lack of means is accompanied with the growing power in the region and therefore the obligation of forming global policy. The Polish presence in Iraq is an example of the policy "above the possibilities and resources" as Poland has no economic and financial resources to support this mission for a very long time.

Polish geopolitical position, between stable West and unstable and unpredictable East is undoubtedly influencing the Polish foreign policy choices. However having limited resources in terms of the economy and military⁹, Poland can only pursue her foreign policy objective via the international institutions and mainly EU. The EU is a chance for Poland to have an international policy, therefore strengthening the CFSP is in Polish major interest.

As a new member of the European Union Poland is aware of her economic weakness and finds the country's development and modernization as one of the foreign policy principles as Polish Foreign Minister Stefan Meller declared in 2006: "once Poland grasped independence, so it must grasp modernity. The time we have is short and determined by the rate of growth inside and outside the Union, by related international economic competition, including that in our region, as well as by advances in science and technology. These will define Poland's place in international division of labour and the resultant economic security of the country, which is essential for modernization and sustained growth of the Polish economy. That in turn will reflect on our position and potential to act effectively on the international scene in pursuit of Poland's interests."¹⁰

The economic growth together with the country modernization would help Poland to achieve the level of major European powers. Polish foreign policy choices since the Enlargement (or even before: 2003 Iraq) show this desire of influence the highest EU politics. As Jacek Saryusz-Wolski argued during the debate on the continuity and change in the Polish Foreign Policy, it is the time of strengthening our position and Polish foreign policy aims are: "to enter the first European league and second international-G8".¹¹

What next?

The key seems to be well prepared negotiations strategy for the coming Intergovernmental conference in Portugal. Strategy prepared on the good expertise,

⁹ There has been 10, 5% growth of spending in the military comparing to 2006

http://www.wp.mil.pl/strona.php?idstrona=37&idn=1_5 but still amounts are not comparable with those spent by the major European powers.

¹⁰ Stefan Meller, annual exposé, Ministry of Foreign Affairs http://www.msz.gov.pl/Wystapienie_Ministra_w_jezyku_angielskim_4605.html [08.05.07].

¹¹ Jacek Saryusz-Wolski about the future of the Polish foreign policy, Batory Foundation, in 22 December 2005 <http://www.batory.org.pl/doc/ciaglosc-i-zmiana-w-polskiej-polityce-zagranicznej.pdf> [08.05.07].

which would also include citizen's view on the future of Europe. According to the Eurobarometer 78% of Poles declare that they are in favour of the Common Foreign and Security Policy of the EU and this is the highest number amongst all EU countries.¹² What is interesting, with the 84% support for the ESDP Poles place amongst the biggest supporters of this policy, with the 75% average within other EU members. Poles are also in favour of Constitutional Treaty (69%)¹³ and against the anti-missile defence system in Poland.¹⁴ Decisions taken by the government seem to ignore those pools.

Cooperation with other countries, especially those sharing the need of the Eastern dimension, is crucial, according to the rule, together we can more. However the main aim should be proving that Poland is willing to contribute to the future EU development in the external relations and understands that strong EU means strong Poland. It is a time to prove to the EU partners that Poland can be tough, but constructive player, not a loud and noisy boy flexing its muscles.

Joanna Kamińska - The United World Colleges Foundation scholar (1998-2000), graduated from Institute of Political Sciences and International Relations at University of Warsaw (Individual studying programme MISH) and the Institute d'Etudes politiques in Aix-en-Provence. She is Joseph Conrad Chevening scholar 2006/2007, currently she is writing her PhD about Polish foreign policy and foreign policy of the EU at Royal Holloway, University of London. She speaks English, French, Spanish, Russian and Italian. E-mail: jkaminska@pulaski.pl

¹²Euro barometer 66, 2007 available at http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb66/eb66_exec.pdf [03.03.2007].

¹³ Latest polls according to the EU Eurobarometer 67, Spring 2007 available from http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb67/eb67_nat.pdf [17.07.07].

¹⁴ Artykuł Gazeta Wyborcza 17-07-2007 '55% Polaków przeciw budowie tarczy antyrakietowej w Polsce' <http://wiadomosci.gazeta.pl/Wiadomosci/1,80273,4319879.html> [19.07.07].

Fundacja im. Kazimierza Pułaskiego jest niezależną, apolityczną instytucją, której misją jest propagowanie wolności, sprawiedliwości i demokracji, oraz wspieranie działań mających na celu umacnianie społeczeństwa obywatelskiego. Fundacja prowadzi swoją działalność zarówno w Polsce jak i za granicą ze szczególnym uwzględnieniem Europy Środkowej i Wschodniej jak i Ameryki Północnej.

Fundacja mogła powstać dzięki przemianom politycznym, które nastąpiły w Polsce po 1989 roku. Ideały generała Kazimierza Pułaskiego (wolność, sprawiedliwość i demokracja) stanowią inspirację dla wszelkich inicjatyw podejmowanych przez Fundację. Działania Fundacji obejmują m.in.: prowadzenie badań naukowych, opracowywanie publikacji i analiz, przygotowywanie seminariów oraz konferencji, edukowanie i wspieranie liderów.

Fundacja jest organizatorem Warszawskiego Regionalnego Kongresu Organizacji Pozarządowych www.warsawcongress.pl oraz Akademii Młodych Dyplomatów www.akademia.diplomacy.pl

Fundacja przyznaje Nagrodę im. Kazimierza Pułaskiego "rycerz wolności" dla wybitnych postaci zasłużonych w promowaniu demokracji. Nagrodę dotychczas otrzymał profesor Władysław Bartoszewski oraz profesor Norman Davies.

Fundacja Pułaskiego jest jedną z dwóch polskich organizacji pozarządowych posiadających status organizacji partnerskiej Rady Europy. Więcej o Fundacji na www.pulaski.pl

The Casimir Pulaski Foundation is an independent, non-partisan institution with a mission to promote freedom, equality and democracy as well as to support actions of strengthening civil society. The foundation carries out activities both in Poland and abroad, among others in Central and Eastern Europe and in North America.

The Casimir Pulaski Foundation was founded due to political changes that took place in Poland after 1989. The principal values of Casimir Pulaski (freedom, justice and democracy) are an inspiration for every initiative undertaken by the Foundation. A few of the Foundations activities include: conducting scientific research, preparing publications and analyses, organizing seminars and conferences, providing education and support for leaders.

The Foundation is the main organizer of the Warsaw Regional NGOs Congress www.warsawcongress.pl and the Academy of Young Diplomats www.akademia.diplomacy.pl

The Foundation also awards the Casimir Pulaski Prize "the knight of freedom" to outstanding people who have made a significant contribution in promoting democracy. The So far the prizewinners were: professor Władysław Bartoszewski, former minister of foreign affairs of Poland and historian professor Norman Davies.

The Casimir Pulaski Foundation is one of only two Polish institutions that have a partnership status with the Council of Europe. More about Foundation at: www.pulaski.pl